

Europæisk oprustning på grønt må ikke skubbe danske virksomheder bagerst i feltet

EU-krav til store børsnoterede virksomheder om udarbejdelse af en ESG-rapport om det miljømæssige arbejde får også konsekvenser for mindre virksomheder, der måske endnu ikke har de nødvendige ressourcer.

LISBETH LINTZ
Formand for Akademikerne
LISBETH BARNBÆK NIELSEN
CEO i BM Silo

Siloer og udstyr til opbevaring og transport af materialer er ved første øjekast ikke en typisk akademikerarbejdsplads, men det kommer måske til at ændre sig for BM Silo og andre små og mellemstore virksomheder. Der blæser nemlig nye vinde ikke kun i Danmark, men i hele Europa med krav om at reducere CO₂-udledning.

I 2024 træder et EU-direktiv i kraft, som stiller krav til børsnoterede virksomheder med over 500 ansatte om at udarbejde en ESG-rapport. Her skal virksomhederne opstille et regnskab, hvor de bl.a. skal gøre rede for deres miljømæssige arbejde. BM Silo er ikke en stor børsnoteret virksomhed, men en med 35 ansatte og ligner derfor meget mange andre virksomheder i Danmark. Så kan BM Silo og andre smv'er ikke bare overlade miljøarbejdet til de store virksomheder?

Nej, for de store virksomheder er i gang med at forberede sig, og det betyder samtidig, at krav ender med at trille videre til underleverandører som BM Silo. I BM Silo var arbejdet med en ESG-rapport en must. Det var og er et omfattende og tidskrævende stykke arbejde til trods for gode råd og vejledning – tid, som skal tages fra den daglige drift.

Virksomheder, der arbejder med ESG-rapportering, vil opleve, at de grønne opgaver vokser år for år. SMV:Vækstpilot er en national ordning, hvor akademikere med et løntilskud kan bistå smv'er med bæredygtig omlægning. Arkivfoto: Casper Dalhoff

Selv om der står mange eksterne konsulenter i kø for at tilbyde grøn assistance, kan det blive en både dyr og dårlig løsning for smv'erne. Dyr og dårlig, fordi den viden, som købes, ikke nødvendigvis hjælper smv med rigtigt at få indført de nødvendige procedurer og rutiner. For én ting er at registrere og dokumentere, noget ganske andet er at få det til at ske på den enkelte virksomhed.

Det kræver, at man kan pege på præcis, hvor og hvordan spild skal vejes og registreres for at maksimere ressourcenspild, eller hvor og hvordan systematisk fejlfinding kan reducere forbrug af dyrebare materialer, dvs. et dybere kendskab til den enkelte virksomhed, som eksterne konsulenter typisk

ikke har. De færreste smv'er har midler til at hyre eksterne konsulenter i en længere periode. Derfor er det konkrete arbejde med på området i dag overladt til de virksomheder, som selv kan og vil.

Det kan være med til at forklare, hvorfor over halvdelen af små og mindre virksomheder endnu ikke har taget fat i de grønne opgaver. Virksomhederne peger på manglende viden og ressourcer som hovedårsag. Det kan vi godt forstå, for det kræver andet og mere end en grøn rapport at skabe den ønskede udvikling.

En ting er sikkert. Der er et kæmpe globalt marked med virksomheder og kunder, som efterspørger en mere grøn og ansvarlig

produktion. Derfor skal vi sikre, at den grønne hjælp er der – også til smv'erne.

I Akademiker-kampagnen har vi gode erfaringer med den nationale ordning SMV:Vækstpilot, hvor akademikere med et løntilskud kan komme ud og bistå smv'er med bæredygtig omlægning. Her får både virksomheder og akademikere erfaring med de grønne opgaver, og den store efterspørgsel på ordningen vidner om, at der er brug for tilførsel af viden og ressourcer til smv.

De virksomheder, der arbejder med ESG-rapportering, vil opleve, at de grønne opgaver vokser år for år. Det er langtfra alt, der klares, første gang man giver sig i kast

med og udarbejder en ESG-rapport. Det var det heller ikke i BM Silo i Holstebro. Men det vigtigste var, at man kom i gang, og at man år for år bliver bedre og mere ambitiøs.

Det samme gælder politik. Med ordningen SMV:Vækstpilot har vi en god start, men vi må og skal have flere virksomheder til at kaste sig over de grønne krav og opgaver. Derfor bør vi få gjort SMV:Vækstpilot mere fleksibel, så virksomhederne ikke skal vente længe på godkendelse og udbetaling af løntilskud. Lad os sammen arbejde for at få gjort en god og gennemprøvet ordning bedre.

Vi må øve os i at ville mindre med vores liv

JESPER OEHLENSCHLÆGER
Teolog og udviklingsdirektør

Jeg begyndte som så mange gange før denne ferie i sommerhuset med at medbringe en stak fagbøger, et par manuskripter, der skulle "hobbylæses". Jeg fik ændret adressen på avisen, så jeg kunne være opdateret på verdens tilstand fra havestolen. Der blev medbragt diverse fitnessredskaber og et utal af gode målsætninger. Alt sammen for, at jeg ikke i min ferie skulle få den ubehagelige fornemmelse af være sat af og blive dum og doven.

Men som dagene gik, blev jeg klar over, at den eneste vej til en ordentlig ferie for mig – og min familie – ganske enkelt var at begyn-

de at skruer ned for de gode ambitioner.

I løbet af den første uge røg alle fagbøgerne i klædeskabet sammen med løbeskoene. Morgenmotionen blev udskiftet med hjemmebagt brød og en ekstra kop kaffe. Efter et par dage røg jeg ud af rutinen med at læse dagens aviser og opdagede til min store overraskelse, at verden godt kunne undvære min opmærksomhed.

Det eneste fysiske mål for ferien var at undgå liggesår og forstoppelse. Efterhånden fik jeg smag for det at ville mindre. Så jeg besluttede mig for at droppe en planlagt masteruddannelse og en længere rejse til Canada. Til min store overraskelse følte det bare godt. At bli-

ve mindre ambitiøs, at forvente mindre af mig selv.

Det er nemlig sådan, at vores taknemlighed er omvendt proportional med vores forventning til livet. Jo mere fokuseret vi bliver på det, vi allerede har, og ikke det, vi ønsker os, jo rigere og glattere føler vi os.

At lave en såkaldt *bucket-liste* er blevet populært. Ting, man gerne vil opleve; steder, man gerne vil se, mens tiden er til det. Men der er noget grundlæggende dybt deprimerende over disse lister.

De er på en eller anden måde en form for moderne dans med døden, hvor vi hele tiden jager fortravlet afsted for at vinge punkterne af. Vi bliver bundet af en ambi-

tion og en illusion om, at bare vi når dette eller hint mål, inden vi sætter træskoene, så er lykken gjort.

På det samfundsmæssige plan vil vi også for meget. Vi driver rovdraft på klodens ressourcer, jorden brænder bogstaveligt talt under os, har vi set denne sommer. Vore unge mistrives. Alt for mange har brug for at drikke "hjernen" ud i weekenden for at holde det hele ud. Vi er blevet slaver i vækstsamfundets hamsterhjul, hvor det handler om at ville mere, købe mere, bruge mere. Vi slider vores relationer tynde, opløser vores familie, presser os selv og hinanden til det yderste, fordi vi ikke kan eller vil lægge begrænsninger på os selv.

Men der må være en måde, vi kan skabe en anderledes hverdag og et andet liv på. Et liv, hvor ferier og weekender ikke bruges på at ligge med hovedpine og gispe efter vejret, inden en hæsblæsende hverdag banker afsted igen. Men svaret er ikke et nyt kursus eller et nyt koncept. Tværtimod. Det handler om at ville mindre. Ganske enkelt, men ikke let. Reducere mængden af intentioner og ambitioner for vores ønsker om uddannelse, rejser, fritidsaktiviteter, karrieredrømme – ikke dårlige ting vel at mærke.

Problemet er nemlig ikke, at vi som mennesker ofte vil det dårlige. Men at vi vil det gode, som ender med at blive for meget af – netop det gode.